

Kőbányai János

Szálljunk ki

Szeder Márta szerint atyám szereti őt, csak saját maga elől is titkolja. Atyám a feje tetejére is állhat, akkor sem marad el mellőle. Igazi sakk-matt helyzet.

Tegnap bementem atyám munkahelyére, nem sokkal a meccs előtt. A Honvéddal játszottunk; ha kikap is a csapat, jó kis küzdelem lesz. Néhány nagy csel, elfutás, támadás a negyvenméteres passzszokkal, ha kétszer bejön Józsi Királynak (III. Józsefnek) a biciklicsel, megszoríthatom zsebemben a belépőjegyet; a tízforintos állóhely ára már megtérült.

Szeder Márta persze már ott ült a szobában. Hol is lehetne szombat délután fél háromkor, amikor atyám egész hétvégére eltűnhetne?

Kérdésemre – Kijössz-e Kiszepesre? – atyám kérdéssel válaszolt.

– Eladtad már a bundacipődet?

– Fél három, és azt se tudjuk, melyik busz visz ki a Honvéd-pályára!

– Ha sikerül eladnod kétszázötvenért, én is teszek hozzá kétszázat, és veszünk egy szép, angol sportcipőt.

Szeder Márta, aki egy szfinx nyugalmával és a reneszánsz madonnák megdicsőült boldogságában trónolt a fotelben, lassan nem rám, hanem atyámra emelte kérdőn tekintetét.

Atyám nyelt egyet. (Be kell vallanom, élveztem a kínlódását.)

– Ne menjünk együtt. Az utóbbi időben mindig kikaptunk, ha veled mentem – mondta fél perc gondolkodás után.

– Miért? Szeder Márta talán szerencsét hoz a csapatnak?

– Annyi bajom van. Még te is jössz a hülyeséggel. Ha akarsz, gyere ki velünk.

– Nem megyek Szeder Mártával. A csapat szent dolog. Négyéves korom óta együtt járunk meccsre.

– Márta azt hiszi, hogy ő szent – motyogta alig hallhatóan.

– Nem érdekeltek. Szevasztok – indultam az ajtó felé.

Atyám utánam kiáltott:

– Azonnal gyere vissza! Gyere vissza! Hogy képzeled, hogy így elrohansz? Együtt indulunk. A büfében megiszunk egy kávé...

– Nem kell a kávé.

– Jaj, hagyj már békét, hagyjatok békét.

Bár én és Szeder Márta meg sem mukkantunk, befogta a fülét, az asztalra könyökölt és lehorgaszotta a fejét. Így maradt fél percig. A kezem már a kilincsen volt.

– Így nem mehetsz el. Elegem van a sértődéseidből – tört ki.

– Lent megiszunk egy kávé. Várj, felveszem a kabátom.

Szótlanul kullogtunk a hosszú folyosón. Apu elől, Szeder Márta és én mögötte. Siető kollégák húztak el mellettünk felszabadult léptekkel, hangosan, sokan a szombati bevásárlásra óriási szatyrokkal fölfegyverkezve. A páternosterbe nem lehetett beszállni. Minden fülkébe ketten-hárman zsúfolódtak. Szeder Márta igazgatni kezdte apu sálját. Atyám félrehajolt.

– Nagyon kérlek, hagyj – mondta.

– Nem tűrhetem, hogy ilyen slendriánul hordd – s anyás mozdulatokkal folytatta a sál elrendezését. Atyám megrázta magát.

– Könyörgöm, ne vacakolj a nyakam körül.

– Megfázol. Egy pillanatra maradj nyugton. Nem engedhetem...

Atyám kitépte magát, hangja panaszosan regegett.

– Csak állunk, állunk ez előtt az istenverte páternoster előtt, a meccs meg percekben belül kezdődik, de te a világ minden kincséért sem hagynál nyugton.

– Nekem ilyet nem mondatsz.

– Látod, hogy mondhatok. Jól hallottad. A sálam meg úgy hordom, ahogy nekem tetszik.

Szeder Márta bánatosan ránk nézett, ajkát lebiggyesztette, majd hirtelen megfordult – soha nem láttam ilyen gyorsnak –, s rohant lefele a lépcsőn. Álltunk. Apuból feltört egy mély sóhajtás.

Végre egy üres fülke. Beléptünk. Az ötödik és a negyedik között hirtelen ötletem támadt.

– Szálljunk ki. Lemegyünk a hátsó kijáraton, és meglógunk.

– Nem lehet vele megtenni.

– Miért? Majd elveszed feleségül, hogy meg ne sértsd? Na, kiszállunk?

– Már úgymint készülök megmondani... Szakítófélben...

Itt értünk le a negyedik emeletre.

Gyorsan kilépek, magammal húzom aput. Nem kerül nagy erőfeszítésembe – utána néz az üresen elsüllyedő fülkének –, és már szaladunk is hosszú, zegzugos folyosók labirintusában. Elfutunk a MUNKAÜGYIRODABÉRSZÁMFÉJTÉS-GAZDASÁGIRODASZEMÉLYZETIOSZ-TÁLYARCHÍVUM feliratai előtt, letrappolunk a keskeny csigalépcsőházba, majd dohszagú lichthóf mellett halad el az utunk, ahová ósdi, poros karosszékeket és öt-tízéves termelési grafikonok szakadt papundeklitábláit zsúfolták.

Ki a kapun. Átvágunk az úttesten, befordulunk egy mellékutcába. En futok elől, hallok apu szuszogását, lassítok az iramon. Még mielőtt kiérnének a Körútra, megállok. Meg kell beszélni, hogy mihez is kezdünk.

– Teljesen világos, hogy nem mehetünk ki a meccsre, mert az lesz az első dolga, hogy ott keresen – vélekedtem.

– Most hova az ördögbe disszidálunk? – lihegi atyám.

– Nem is rossz. Elmehetnének egy hétre külföldre. Ennyit nyugodtan lóghatok az egyetemről. Neked meg van egy csomó szabadságod, még múlt évről is, nem beszélve a tanulmányiról. Nem is tudom, mikor akarod kivenni. Vagy össze akarsz hozni egy egész évre valót? Van útleveléd? Van. Nekem is.

– Állj! Ezt komolyan gondolod? Nem ilyen egyszerű. Tulajdonképpen hová akarsz menni?

– Valamilyik szocialista államba, mivel oda érvényes az útlevelünk.

– Nekem mindegy. Te intézkedsz.

A legfontosabb, hogy elhozzam apu útlevelét. Elkérem a lakáskulcsát, megkérdem, hol tartja az iratait és a pénzt. Beültetem egy presszóba, kezébe nyomom az újságjaimat.

Autóbuszsal megyek a lakásáig. Pillanatok alatt megtalálom, amit keresek. Eszembe jut, hogy egy sportszatyorba dobjam a bakancsát, két pár vastag zoknit, egy erős nadrágot és a zsebsakkot, ugyanis bármelyikünknek veszélyes lenne később idejönni.

Mire a presszóba visszatérek, atyám már kiolvasta az *Esti Hírlapot* és az *ÉS*-t, épp a *Tükör* felénél tart. Lehuppanok mellé, beszámolnék az eddig végzettekről. Felpillant az újságból – nem szereti, ha zavarják olvasás közben –, befejezi a cikket, leteszi az újságot.

– Sajnos, nem megy – mondja. – Hol laknék hét-főig, amikor kivehetném a szabadságomat? Miután Szeder Márta meggyőződik, hogy nem mentünk a meccsre, azonnal figyelni kezdi a házat.

– Nálunk alszol, ez az egyetlen hely, ahol nem

kereshet. Egyrészt, mert eszébe sem jut, hogy nálunk lehetsz, kettő, mert ha eszébe is jut; ott nem mer megjelenni.

– Talán nem, de mit szól hozzá anyuka? Meg aztán, hely sincs már nálatok.

– Anyut csak bízd rám, észre sem fog venni. A szobámban nyugodtan elalhatsz.

– Tőlem... – vonja meg a vállát, és felveszi az újságot az asztalról.

Mit csinálunk hétfő reggel fél nyolcig, amikor kikérheti atyám a szabadságát? Egy biztos: olyan helyre nem mehetünk, ahol atyám az utóbbi két évben megfordult – persze, hol nem fordult meg? –, találkozhatunk Szeder Mártával, és az egész terv dugába dől.

Félve kérdezem:

– Eljönne a Siriusra?

– Hová?!

– A Siriusra...

– Sirius? Az jó. Attól tényleg nincs semmi távolabb.

– Mi van távol? Itt játszanak a Bercsényi utcában.

– Azt hittem, az egyik csillag – mondja, s már vissza is bújik az újságjába, és onnan motyogja:

– Nekem mindegy, hagyom magam sodortatni az eseményekkel.

Ez nagyszerű, hogy beleegyeznek! Most négy óra. A Sirius klub előtt ajánlatos hat órakor sorban állni, hogy hétre bejusson az ember. Felsőhajtók; jól mennek a dolgok. Hátradőlök a széken, és magam is kezembe veszek egy újságot.

Ötkor buszra szállunk, felmegyünk hozzánk. Eszünk két karéj vajas kenyeret. Felajánlok atyámnak egy pulóvert a zakó-fehéring-nyakkendő helyett. Nem fogadja el, bár tetszik neki: búvóhelyhez – álöltözet. Becsapjuk az ajtót, gyalog megyünk a Siriusra.

A klub előtt már két-háromszáz főnyi tömeg ácsorog. Pár méteres szakaszokban lódulunk előre, míg nagy nehezen bejutunk az előtérbe, s megváltjuk a jegyeket.

Bent csikos huzatú ágymatracokon hullámszik a hallgatóság törökülésben, ölbe feküdvé, egymás hátának, vállának támaszkodva. A Sirius körülbelül negyedóra múlva kezd, addig lemezjátszót kapcsolnak az erősítőkre. Közben kosárlabda meccset vetítenek. A lemezzel egy szólógitár vékony hangja kigyózik a basszus és a dob ketrecében, el-elfáradva és megújuló erővel, mint a hangszórók nagy, fekete dobozai fölötti vetítővásznon a kosárlabda csapatok támadásai.

Egyik haverom felismer, hív, hogy ülünk melléjük. Botladozunk a lábak, fejek, szétdobált ruhada-

rabok között. Helyet szorítanak, ledobjuk magunkat.

A srác szól, nincs-e kedvem lemenni holnap Pécsre. Odamennek a barátnőjével, a vásárba. Állítólag eredeti népi blúzokat lehet venni olcsón. Az apjától megkapja egész napra a kocsit. Megkérdem atyámat, hogy rendben van-e a pécsi út. Vállat von. Megbeszélem, hogy csengessenek hármat telefonon, fél ötkor.

Atyám megbabonázva nézi, hogy mi történik a teremben: feltűnnek a torzonborz technikusok sokszínű és -szalú elektromos zsinórokkal. Átfurakodnak a tömegben a zenészek is. Hangolnak. Nem lehet észrevenni, melyik az a pillanat, amikor a magányosan lebegő hangok közös játékba olvadnak.

A szünetben megiszunk egy üdítőt. Köszönök néhány ismerősömnök, megmagyarázom atyámnak, milyen klassz és modern a zene, amit hallottunk. Ő bólogat, és megjegyzi, hogy az énekesnek időnként a farkára léphetnek, azért muszáj neki így üvöltölni. Leintem ezeket a marhaságokat, és visszautulunk a helyünkre.

A zenekar csak tíz óráig játszik. Kényelmesen megvárjuk, míg mindenki kitollong az ajtón, s átme gyünk vacsorázni a közeli Apró csárdába.

Persze az Apróban már az állóhelyek is foglaltak. A terebélyes tölgyasztal körül hullámoz, forog a tömeg. Felfurakszunk a savanyú füstködön át az emeletre. A vak tangóharmonikás könyökénél találunk két széket és egy asztalt, amely az Apróban köztudomásúan kivételes helynek számít.

Atyám hangosan – mintha a társaságunkban üldögélő kurvák kapitánya lenne – hívja a pincért. Két korsó sört, étlapot és pörkölteket kér.

Ennél az asztalnál pörkölteket? De semmitől nem kell tartanunk, mert itt az örökzöld Mari néni futtatja a nőket, aki lottyadt melleit kidüllesztve Kováts Apollónia sikereire tör a fordulásnyi parketten a kétszemélyes zenekar előtt, s két nóta közt fitymáló pillantásaival bennünket vallatva a lompos prímásnak odasziszegi: „Eltűnhetne ez a két fafaszú az asztalomtól.”

De csónak alakú porcelántálban hozzák már a pörkölteket. Délről melegíthették fel, s a piros paprika a lábas fenekéhez éghetett, ettől olyan jó sötét színű.

Mire alaposan kitörölgetem a tányért, és elkor tyintgatjuk a maradék sört, a zenekar már a Rákóczi-indulót játssza.

Otthon csendben kinyitom az ajtót, belopódzunk a fürdőszobába, majd hozzám. Amíg ágyazok, és szétbontom a hálósákokat, atyám nem vendéghez méltóan viselkedik. Ujját végighúzza az asztalomon, a könyvespolcokon, és felmutatja.

– Mikor takarítottál? – gúnyos mosollyal szedi elő azokat a könyveket egy csomóba, amelyeket tőle kértem kölcsön az évek során, azzal a szándékkal, hogy nem adom vissza.

Nem szólok semmit, elhúzom a szám, és belebújok a hálósákba, fejem alá egy díszpárnát teszek.

Atyám kényelmesen elhelyezkedik az ágyamban, rögtön a fal felé fordul. Én még jó ideig nem tudok elaludni; kemény a padló. Reggel felpattanok a csörgésre. Fölrázom atyám, sietünk a Körtérre, ahol a barátoméknak várnak. Beszállunk a hátsó ülésekre. Álmosak vagyunk. Az országúton alig közlekedik néhány jármű. Félórán belül felhasadnak a felhők, meleg napsugarak tűznek át az országutat szegélyező fák lombkoronáin. Kilencre Pécssett vagyunk, s negyedóra múlva a vásárban.

Átvágunk a gépkocsi-szekértábor dzsungelén, aztán a végeláthatatlan bódé-, sátor-, portéka- és ponyvasorok csudáin ámuldozunk, míg atyámmal le nem szakadunk, és el nem vegyülünk a lacikonyhák előtt nyüzsgő sokaságban.

Atyám körül csak úgy fröcsköl a tömeg, amint kihozza sültkolbász-adagjainkat. A vékony papíron keresztül tűzként égetik tenyerét, le is dobja őket egy üres teherautó-platóra. A vörösen égbeillanó, fűszeres felhőiben az izzadt kolbászrudakat, elegáns szivarként, két ujj közé csíptetve emeli egy hosszú slukk-ként a fogai közé. „Ez a kenyér...” – kiált egy kifújásnál, s a puha, vajszerű kenyérbéllel el is fullasztja a mondatot.

A nagytestű, kipirult asszonyságtól kiudvarol még két adagot, sorban állás nélkül, s ezt a minden pálinkánál erősebb ecetes, zöld cseresznyepaprika végiglobbanó gyújtózsínórja után küldjük, s átbalagunk a szemközti sátorba. Két deci borokkal támaszkodunk az ivópultnak, és úgy kerekítjük hasunk a csőváznak, mintha jó pénzért kiárultunk volna egy vak lovat.

Jön két cigányasszony. Mint a végtelen strófájú, de sohasem egyformán ismételt keleti dal, ring csípőjük és fenekük. Erdei-vad arcukat, lázadó élénk színű ruháikat, megvetéssel vegyes szájalommal hozzák közénk. Ők is a borkóstolóhoz tartanak, és decis pohárba pálinkát kérnek.

Én, a kétéves nyeretlen, nem tudom elviselni ezt a megalázó kirekesztettséget a csodatevő ikonként felmutatott szépségből, ezért otrombán megpróbálok széttörni.

– Lehetetlen, hogy ne legyen rajtuk melltartó – mondom.

Atyám csak annyit szól, hogy „hülye vagy”, de le nem venné a szemét a cigányasszonyokról, akik az állópult átellenes oldalára helyezik a poharukat, s most a megjegyzésre felkapják a fejüket.

– Ha nem hiszed, akkor fogd meg! – düllesztzi, táncoltatja melleit az egyik, miközben fel s alá, keresztben lépeget előttünk.

– Félsz? Fogd csak meg nyugodtan, nem harap! – alulról a tenyerébe fogja melleit s felénk emeli. Társa nevet, s mint a kontrás a szőlőhegedűt, kíséretként ő is megrezgetti a mellét. Ég már az arcom, s most megfogja a karom.

– Na, mi lesz? Fél a magyar csávó?

Kirántom magam a kezéből. Mondom, szórakozzon mással, erre kinyit két gombot a blúzán, és a vásár fölé telepedő szürke esőfelhőknek villantja felfelé hegvesedő telt, félhold emléjét.

– A haverod sokkal derekabb legény – mondja, közben begombolkozik. Aztán odarepül atyámhoz, és szájon csókolja. Felém kacag – atyám szemérmesen vigyorog –, és mielőtt szóhoz jutnánk, már hathét méterrel arrább vonultatják büszke hátukat. Atyám mintha tenne egy mozdulatot, hogy utánuk eredjen.

Visszafelé a kocsiban megbeszéljük, melyik országba utazzunk holnap. Csehszlovákia, Románia, Lengyelország vetődik fel, esetleg NDK, repülőgéppel. Románia mellett döntünk. Atyám egy gyönyörű, huszonöt éves aradi nőről mesél lelkesen, aki román és francia nyelvet tanít gimnáziumban. Fél éve ismeri, s egyszer francia parfümöt küldött neki ismerősökkel, levélke kíséretében. Az én szemeim előtt Vajdahunyad, Déva, Torda, Kolozsvár jelenik meg elbeszélésekből, képeklapokról. Megállapodunk, hogy Arad felé indulunk, de semmiképp nem maradunk ott két napnál tovább – esetleg visszafelé benézünk –, mert én szeretnék várakat, múzeumokat látni és valamit az erdélyi havasokból. Rábeszélem, hogy legalább Aradig menjünk autóstoppal. Így valószínűleg hamarabb kijutunk az országból, és megtakaríthatunk rengeteg pénzt, amit ott verhetünk el. Nagy nehezen, de beletörődik.

Estére érünk Budapestre. Elköszönök a barátomtól, megüzenem csoporttársaimnak, hogy egymásfél hétig nem megyek be. Otthon gyors pakolás kezdődik. A kis katonai hátizsákba két vastag pulóvert, flanelinget, zoknikat, bicskát, tollat és térképet teszek. Atyám nem hajlandó bakancsban utazni, mint én, elfogad viszont egy pulóvert és két színes inget. A sportszatyrába beteszi a zakóját, s amilyen bolond, a nyakkendőjét is. Hamar ágyba parancsolom, reggel még csomó elintéznivalónk van.

Most atyám alszik el nehezebben. Azon morfondírozik; mit szól majd az aradi nő a látogatáshoz. Hétkor anyám ajtócsapkodására – ekkor indul dolgozni – talpra ugrok, felöltözködöm. Atyám még az ágyban. Leküldöm, hogy vásároljon kaját, és kérje

ki a szabadságát. Ő meg a lelkekre köti; vegyek ajándékot az aradi nőnek, valami kozmetikai marhaságot és egy verseskötetet.

Fél kilencre érek haza, kilenckor a vágóhídnál vagyunk, ahol felszállunk a HÉV-re, ami kivisz az M5-ös műútra.

A végállomástól száz-százötven métert gyalogolhatunk, amikor megáll mellettünk egy kamion. Felkapaszkodunk a magas sofőrfülkébe, kényelmes bőrüléseken terpeszkedünk, a zsákjainkat az ölünkbe vesszük. Az ablak mellé ülök, megkérem, hogy kinyithassam. Atyám a sofőrrel elegyedek beszélgetésbe, de erre nem figyelek, kihajtom a fejem az ablakon, borzoltatom a hajam, pofoztatom az arcom a légáramlattal.

Magunk mögött hagyjuk az utolsó benzinkutakat, temetőket, sorompókat. Kiértünk a széles kukoricatáblák közé – távolban szelíd dombok vonulatai –, a sofőr rákapcsol, mehetünk kilencvennel, esetleg százszal is.

Nem is tudom, meddig visz bennünket. A következő városig vagy el egészen a határállomásig, ahol aztán gyalog talpalhatunk át a másik oldalra a csodálkozó vámosok és határőrök tekintetétől kísérve, vagy az aradi gimnázium előtt stoppol le a sofőr?

Kilépünk a páternoszterből. A portásfülke mellett Szeder Márta felhaborodástól remegő, hatalmas keblei torlaszolják el a forgóajtóhoz vezető benyílót. Megbántottsága nagy, piros foltokban lángol az arcán, orrcimpái karikákká feszülnek, és süvítve lövellik a levegőt.

Atyám villanásszerűen süllyeszti fekete-gombfejét automatikusan felhúzódozó vállalai mankótámaszai közé. Félrefordulok, és az órára nézek.

A meccsnek néhány percen belül kezdődnie kell. Most töltik az utolsó perceket az öltözőben a fiúk. Becsei Józsi nem bír magával. A sarokban dekázik; egyik lábáról a másikra emelgeti a labdát, föl a térdére, fejére, le a mellére, hasára. Most oxira teszi, rüszttel leemeli, s elindul a játékoskijáró felé. Kicselezi az öltözőpad lábait, átemeli a fogassoron és a még cipőjüket igazgató társai térdén, karján. Szólnak is neki, hogy „Józsikám, minek örülsz, amikor a Honvéd ellen kell hajtanunk, méghozzá Kispes-ten”. A középkezdés után az első percekben elcsen egy támadást saját térfele közepén, és megindul a bal szélen. „Hopp egy légy” – bejött az első csel –, „bicikli” – itt a második. Kiflikanyarban rúgja el a Honvéd támadósor utolsó embere előtt a labdát, ő maga a másik oldalán kerüli meg a játékost, és elcsípi az oldalvonal előtt a bőrt. Szabad az út, szoktetheti magát. És Józsi király fut. Előrekapott, jellegzetes válltartásával valósággal ráfeszül a pályára, egygyé válik vele. S nekem arra is van lélekjelenlé-

tem, hogy e hódító, győzelmes futás alatt felfogjam és gyönyörködjem a gyeper harsogó zöld pompájában s az abból hóként világító, még patyolatliszta dresszben, rajta a mélykék kettessel. Józsi e fergeteges rohanásból csak most, az alapvonalnál pillant középre. Egy jó beadást ragasztana a befutó három-négy csatár fejére, akik persze ilyenkor sehol sincsenek. Egyedül kell nekivágnia. Rögtön meg is kapja a kötényt a nagybajuszú válogatott hátvéd, s már itt is van a tizenhatos vonalánál. De ügyelbajjal utoléri a bajuszkirály, elkapja a karját. Becsei Józsi kirántja magát a kezei közül, szalad tovább, erre az becsúszással nagyot rúg a bokájába. Józsi elesik, de már talpon is van. Kisodródik a tizenhatos csücskéhez. És most a kétméteres középhátvéddel meg a segítségére siető balfedezettel áll szemben – mivel Józsihoz képest valóságos góliátok –, teljesen elzárják előle a kapuhoz vezető utat. Ezért föl kell pergetnie a labdát térdmagasságba és az egyik lábáról a másikra csiki-csuki emelgetnie, mint az öltözőben. Ez azért szükséges, hogy az egyik föléje tornyosuló monstrum a bosszantóan könnyelműnek ható játszadozásra kimozduljon, s most, amikor számítása beválik, hirtelen két oldalelhajlással eldönti a védőket. Eközben a labda majdnem egy helyben áll, oly gyorsan pofozza ide-oda, hogy magam sem látom, mi történik. A kapus, mint tigris a ketrecében, ugrál ezalatt a két kapufa között, most elhagyja az ötös vonalat, s éppen, amikor Józsi lőhetne vagy előrébb guríthatna, fölbukkan az eldőlt hátvédék mögött, és ráveti magát Józsi

jobb lábára. Annak csak annyi ideje van, hogy a jobbról a bal lábára helyezze át a labdát, de a kapus már el is éri, és lerántja. Mégpedig épp abban a pillanatban, amikor a megcsúfolt válogatott – aki ismét a nyomába ért – hátulról elkaszálja a bal lábát is. Józsi óriásit zuhan. Pokolian fájhat neki, mert nem irgalmas nővérek rángatják, rugdalják a lábait. Látom – vagy csak képzelem? –, mert ilyen pillanat-töredék alatt láthat-e az ember valamit, még ha jó helyen ül is? –, hogy eltorzul az arca, de ebbe kihívónak tűnő mosoly vonalai is vegyülnek. Ez a mosoly itt és most teljesen jogos; mintha csak azt mondaná: „Na, mi van, öcsik? Nem bírtok velem? Nem tudtok leszerelni? Ennyire odavagytok plusz 400 forint lóvéért? Akkor csak kajáljátok, kajáljátok a Józsi bácsi cseleit...” De ahogy most elterül, a labda épp a fejéhez ér a jobb lábáról a bal lábára irányított kis önpassz energiájából, s mielőtt végképp átadná magát a fájdalomnak; minden erejével a labdába bólint. S mert a támadó vonalból balszélen visszaroobogó játékos nem tud még átvergődni a földön fekvő két védőn, a kapus, a sérülést mímelő szélsőhátvéd és a szegény Becsei Józsi emberhalmán, valamint, mert a jobb hátvédjük azzal van elfoglalva, hogy egy pedicsekkel feltartsa a végre felfutó középcsatárunkat; a labdának – ha idegesítően lassan is a jobb kapufa töve felé tartva – el kell jutnia a gólvonalig.

Ó, igen: semmi sem tarthatja már vissza, hogy túljusson a gólvonalon.

Sorszám: 27

TAGSÁGI IGAZOLVÁNY

Név: Kőbányai György

Szül. év, hó, nap: 1924. III. 2.

Lakcím: 1065. Bp. V. Nagymező-u. 28

Budapest, 1982. ápr. 15

P.H.

1981 I. n. év	1981 II. n. év	1981 III. n. év	1981 IV. n. év
1982 I. n. év	1982 II. n. év	1982 III. n. év	1982 IV. n. év

Handwritten notes: "fixetve" above the table, "600" and "Bp." below the table.

MTK–VM Baráti Kör
Egyesület
1073 Budapest VII., Lenin krt 24.
Telefon: 222–205, 222–811
Bankszámla: OTP VIII., 216–1-3056
MTK–VM Baráti Kör Egyesület: 513–10371